

[Erixtofte.]

vedtagelse åbnes muligheder for, at velholdte og beboelsesværdige ejendomme udstykket til ejerlejligheder. Dermed får man mange flere ejerboliger, som der er behov for, og dermed får vi også afskaffet lysten til anpartslejligheder.

Derfor vil jeg sige, at det væsentligste af de to forslag, der behandles i dag, er det radikale forslag om udvidet adgang til oprettelse af ejerlejligheder. Regeringens forslag om boligfællesskaber er derimod ikke ret væsentligt, for vi må ikke glemme, at allerede i ejerlejlighedsbetænkningen fra 1965 står der udtrykkeligt, at der slet ikke er noget behov for at oprette en særlig lovgivning. Det kunne man sige dengang, og det kan man stadig væk sige i dag, så længe der er tilstrækkeligt med alternative ejerboliger. Når der er oprettet lidt flere anpartslejligheder end normalt i den sidste tid, er det jo udelukkende, fordi boligministeren i den daværende, socialdemokratiske regering indførte 1966-begrænsningen af ejerlejligheder. Boligministeren har derfor selv skabt problemet med anpartsboliger, og nu prøver han at slå termometret i stykker.

For venstre er det derfor klart, at vi skal udvide adgangen til ejerlejligheder, og når sygdommen er kureret, er der såmænd ikke engang grund til at slå termometret i stykker.

Lovforslaget om boligfællesskaber er derudover helt uforståeligt, og jeg må have lov til at citere, hvad ministeren selv skriver i sin fremsættelsestale:

„Af det, jeg har sagt, vil det fremgå, at lovforslaget ikke bygger på en egentlig gennemarbejdning af alle problemer, og at der derfor heller ikke ved udformningen af lovforslaget er taget endelig stilling til de overgangsproblemer, der vil opstå ved en regulering af dette hidtil ulovbestemte område.“

Jeg må på venstres vegne sige, at jeg fuldt ud deler boligministerens opfattelse: dette lovforslag fra ministeren er ikke velgennemtænkt, det er ikke velgennearbejdet, og det er muligvis slet ikke nødvendigt, hvis vi får vedtaget et forslag, der giver mulighed for flere ejerlejligheder.

Derfor vil jeg på venstres vegne opfordre til, at man hurtigt får vedtaget det radikale forslag, og så kan vi samtidig få tid til at drøfte det andet forslag igennem og vur-

dere, om det overhovedet er nødvendigt at gennemføre det.

Kirsten Jacobsen (FP):

Må jeg starte med at minde ministeren om, hvorfor dette problem overhovedet er opstået. Det er, som venstres ordfører ganske rigtig sagde, opstået, fordi man her i landet har en eller anden forestilling om, at det kun er de rige, der må have lov til at eje noget, alle andre skal være gode socialdemokrater, der skal bo i regulerede områder, hvor det bestemmes, hvilken husleje de skal betale.

Når problemet nu er blevet så stort, at boligministeren har fundet anledning til sådan igennem en halv nats arbejde at fabrikere dette lovforslag, må jeg egentlig undre mig over, hvad der ligger til grund for de overvejelser, boligministeren og hans embedsmænd har foretaget sig siden den 8. april 1974, da landsretten afsagde sin dom vedrørende dette problem.

Efter min opfattelse må boligministeren have været overordentlig sikker på, at denne kendelse, som højesteret senere skulle tage stilling til, ville stadfæste, at anpartsbegrebet var ulovligt. For hvis ministeren ikke havde haft de overvejelser, ville han sikkert have været i stand til sammen med sine embedsmænd i de 1½ år, der er gået, at fabrikere noget, som både var forståeligt og anvendeligt, og ikke sådan en gang tom snak som det, vi har fået, som ikke engang et trykt på ordentligt papir, men som vi fik udleveret i stencileret form.

I forbindelse med selve lovforslagets indhold må jeg spørge boligministeren, om han enten her eller i udvalget klart vil give tilsagn om, at alle de mennesker, der indtil nu med loven i hånd har købt en anpartslejlighed, også i fremtiden vil have mulighed for at afhænde den på almindelige vilkår. For boligministeren kunne vel ikke forestille sig — ja, man ved jo snart dårlig, om han kan — at man fratog en parcelhusejer retten til frit at omsætte sin ejendom. Forskellen på parcelhusejeren, hr. boligminister, og anpartsejeren er kun af teoretisk art. Boligministeren må også give udtryk for, hvordan man har tænkt sig rent administrativt at klare alle de arve- og bodelingsager, som i mange år har anvendt anpartsbegrebet.